

med mine Venner i Landstthinget, gjør jeg, hvad jeg vil, saa bryder jeg mig ikke om de Herrers Mening; man faar det Indtryk deraf, og hvis, det ikke er Meningen, saa maa den ærede Minister fralægge sig det. Jeg siger, det er en Selvfølge, at naar vi ønske en Forhandling her, ønske vi det Samme, som vi ønske ved enhver Forhandling mellem Mand og Mand, det Samme, som jo maa ønskes i enhver konstitutionel Forhandling, at naar vi ikke kunne blive enige i en Sag, saa maa den staa hen, indtil vi blive enige; dette er Meningen og Tanken i ethvert konstitutionelt System. Et Lands Forsatning kan være formet, som den være vil, saa meget ligger dog til Grund for enhver konstitutionel Forsatning, at nye Foranstaltninger ikke kunne ske uden gennem samtlige Faktoreres overensstemmende Meninger. Den ærede Minister har derimod tilegnet sig — han har ikke selv fundet derpaa — en ny Theori; at saalænge ikke alle Faktorer ere enige om at forhindre en Foranstaltning, saa sker den, det er en Omstrivning, en ganske mærkelig Omstrivning, saa mærkelig, at jeg ikke kan forstaa, at Nogen vil gjentage den, men i Virkeligheden kun en Omstrivning af de Ord: Saalænge I ikke gjøre, hvad jeg og mine Venner ville, gaa I ud af Spillet. Paa den Maade kan man ganske vist en Tid lang have sin Stilling som kraftig og stærk Minister og vedblive at være Minister længere, end man ellers vilde kunne vente, men en Ting kan man ikke paa denne Maade gjøre, man kan ikke faae Forhandling i Gang. Naar saadanne Erklæringer, Udtalelser, og Synsmaader ere komne frem, de ere baade rent udtalte af den ærede Minister ifjor og stinne igjennem den ærede Ministers Udtalelser igaar, der bestyrke hans Udtalelser i Foredraget ved Finantslovens første Behandling, saa maa man absolut komme til den Erkjendelse, at den ærede Minister ikke vil Forhandling, i hvert Fald kun en „Forhandling“ med den udtrykkelige Tilsvielse: Blive vi ikke enige, saa gjøre vi, hvad vi selv ville. Enten man imidlertid følger den Maade at forhandle paa, eller man siger: Hvad enten vi blive enige eller ikke, der bliver ingen Ting deraf, saa er det i begge Tilfælde en Skinförhandling. Blive vi enige, saa faar Du ikke, hvad vi blive enige om, og blive vi ikke enige, saa gjøre vi, hvad vi ville — det er de to Sider af samme Medaille. Men dette er en Protest ikke blot mod konstitutionel Forhandling, og det er ogsaa en Protest mod enhver Forhandling mellem Mand og Mand. Og paa det Grundlag tror den ærede Minister at kunne føre denne Sag videre? Paa den Maade

tror den ærede Minister, at han her er i Stand til at tilveiebringe den Forhandling om Forsvarssagen, som er absolut nødvendig for at føre Sagen til et virkelig frugtbart Resultat? Den ærede Minister har imidlertid endnu Leilighed til at erklære her i Thinget, at hvis man ikke enes med ham om nye Foranstaltninger, saa ske de ikke. Naar han har gjort det, saa har han afgivet en Erklæring, som vel ikke vil vække nogen stor Begeistring i Landet, men han har dog saa gjort det, at han ikke har lagt Hindringer for Forhandlinger i Udvalget. Hvorledes tror den ærede Minister, at han med sit Foredrag har stillet Udvalget? Ved sine Udtalelser her om, hvad vi betyde, at vi git ud af Spillet, naar vi ikke gjorde, hvad Ministeren og hans Venner i Landstthinget ville, har han gjort det næsten umuligt at komme til et Resultat. Jeg tror ikke, at der i noget Land vil findes noget lignende, at en Minister staar op ved en Forhandling af en Sag og erklærer: Vilde I ikke gaa ind paa det som jeg og mine Venner ville, saa handle vi paa egen Haand, og det er det, som stadig gaar igjennem det, Ministeren har sagt. Jeg vilde have ønsket, at han havde afgivet en saadan Erklæring, som jeg før nævnte, i Stedet for de smukke Anekdoter og livlige Træk, som vi kjende fra Bohrs Historie. Jeg havde en Følelse, som om jeg endnu sad paa Skolebænken og hørte Læreren Foredrag om disse forskjellige smukke Træk, om de stegte Rette og Rotter, og om Englænderne ved Fontenay, som vi jo allesammen have lært udenad i vor Ungdom. Den ærede Minister betragter os her i dette Thing lidt for meget som Børn. Den militære Civilisation har i det Hele taget den mærkelige Eiendommelighed, at den betragter sig som i den Grad faderlig voget op over den Horizont og den Forstaaelsesevne vi Andre have, at den maa tale meget populært for at blive forstået, men det er virkelig slet ikke nødvendigt. Jeg vilde ønske, at den militære Intelligents vilde tro, at der findes Intelligents her i Verden, som har en nok saa omfattende Horizont, som de Herrer af Høistolen, som forstaa, at man maa give Grunde, maa respictere sine Modstanderes Mei og i det Hele argumentere paa en ganske anden Maade, end den ærede Minister tror at være nødt til her. Jeg kan kun sige, at det Maal, Oppositionen her har, er at tilveiebringe en forfatningsmæssig Ordning og at skabe en Løsning af de Opgaver, som maa løses. Men den ærede Minister maa ikke gjøre sig nogen som helst Forestilling om,